

for den sønderjyske Sag og havde været stærkt grebet af Kri-gen 1848; men sikkert har — hvilket Frøken *Henriette Skram* ogsaa fremhævede i sin Omtale af hende i „*Sønderjysk Samfund*“ den 9de Februar 1888 — hendes Hovedgrund været, at hun ønskede en selvstændig Virksomhed med større Lejlighed til at udfolde alle sine personlige Gaver og Kræfter, end der kunde gives hende som Lærerinde hos andre.

Skolen, som begyndte i Foraaret 1863, og i hvilken der optoges baade danske og tyske Børn, — man arbejdede nemlig den Gang paa at sammensmelte de danske og tyske Elementer — voksede hurtig op og gik sin rolige Gang, indtil Begivenhederne i 1864 forandrede alt. Det viste sig snart, at tyske og danske Børn ikke kunde undervises sammen under disse Forhold. Vel kunde Frk. Tauber forhindre, at Stridighederne kom til Udbrud i selve Skolen; men til Gjengjæld udfægtedes de paa Hjemvejen, og Tilstanden blev baade for Læreriuder og Elever utaaelig ved det Baand, der lagdes paa hver Ytring. Efter Tabet af Als udmeldtes rigtignok de tyske Børn, og dette Tryk borttoges saaledes; men samtidig udvistes de fleste danske Embedsmænd, Skolens Venner og Støtter, og det saa ud, som den maatte opløses.

Mange havde vel i Frk. Taubers Sted fulgt de andre danske. En saadan Virksomhed som den, hun havde tænkt sig, var det nu umuligt at faa her nede, medens hun, der stod i sin fulde Kraft, med Lethed kunde have fundet en lignende mange andre Steder. Da viste det sig imidlertid, at hun i den korte Tid var vokset fast til Sønderjyllands Sag; havde hun end, før hun kom derved, maaske lige saa godt kunnet tage et andet Sted hen, hvor der havde været Brug for hende, saa var det nu det eneste Sted, hvor hun vilde være, hvis hun paa nogen Maade kunde faa Lov dertil. Og som næsten altid, naar Mennesker for Alvor ville noget, fandt hun Hjælp hos andre. En dansk Familie (Apotheker Aggersborgs) optog hende nemlig i deres Hjem, og støttet paa denne Maade saa hun sig i Stand til at fortsætte Skolen, rigtignok med et saa langt ringere Elefantal, at den Lærerinde, hun havde haft til Hjælp, maatte rejse bort.

Hjemmetyskerne taalte den lille Skole, der holdtes i en Bagbygning, fordi de mente, den snart vilde dø af sig selv. Men de glemte at tage den livskraftige Personlighed, der stod i Spidsen for den, med i Beregningen, saa vel som mange Dan-